

Lectori salutem

Aligha akad a 20. század művészeti mozgalmái között nagyobb hatású, mint az 1919 elején Weimarban alapított Bauhaus. Az épület valóságát és teljességét középpontba helyező, egyszerre művészi és pedagógiai forradalom a sokoldalú formát állította kísérletezésének középpontjába. A Bauhaus alig másfél évtizedig állt fenn, de halhatatlanná tette alkotóit: Paul Kleet, Walter Gropiust, Moholy-Nagy Lászlót, Vaszilij Kandinszkijt és a többieket, akik megfordultak benne. Száz évvel később a Bauhaus öröksége leginkább akkor él – ha nem múzeumi örökségként tekintünk rá. Hanem az anyag, a forma, a szín és a módszer, a rész és az egész feszültségeinek kimeríthetetlen forrásaként.

Amikor 2018/2019-ben az akkori Kaposvári Egyetem Rippl-Rónai Művészeti Karának tanárai elhatározták, hogy a tanévet a Bauhaus jegyében szervezik meg, a progresszió örök időszerűsége izgatta őket. Nem tudhatták, hogy a száz évvel korábbihoz hasonlóan munkájukat a válság jegyében kell majd kontextualizálni. A válság sokoldalúsága, az emberi tapasztalatok rutinját kicselező váratlansága pedig mindannyiunkat választás elé állít, a járvány, a háború, a klímaváltozás és az ember gondjaira bízott földi ökológia egyre nyilvánvalóbb sérülékenysége egyaránt előhívhatja belőlünk az idők végének apokaliptikus himnuszát, a hanyatlás melankóliáját, a nihilizmussal játszó cinizmust, ám a sorsunk kézbe vehetőségét hirdető humanista dacot is. Vajon melyik lesz végül e korszak győztes ars poeticája?

A művészet és a művészet oktatása ma újra racionalizmus és irracionálizmus hatalmas áramlatai között találja magát, s rajtunk is múlik, hogy az értelem katedrálisát vagy a töredékek mauzóleumát hagyjuk utódainkra. Az Art-Cadia több éves kihagyás után új tartalommal és új formátumban jelentkezik. Új útra lépünk, belső világunkat jobban kitáró olvasnivalót kínálunk. Hallgatók és tanárok, műfajok és megközelítések változatos és eklektikus mivoltában is kivilágló egységét. Egységet, melyet a párbeszéd értelmébe helyezett mély hit teremt meg. Az immár MATE Rippl-Rónai Művészeti Intézetének munkatársaiként dolgozó szerkesztők szándéka az, hogy a tanáraink és hallgatóink által jegyzett – s lektoraink által gondos figyelemmel megrostált – esszék, projektek vagy éppen interjúk meggyőzően igazolják: az alkotó ember az univerzum polgára maradhat a 21. században is, felelős és érzékeny, aki hidat épít az idő és a tér, a valóság véres és gyógyító metaforái közé.

Hatos Pál

